

skjult og til Gengæld betale en eller anden Mand Penge, som, efter hvad der er oplyst, ikke tilkomme ham. Men jeg vil stadig hævde, at det ærede Medlem maa have misforstaaet Finansminister Brun. Jeg maa, for Finansministeres Værdigheds Skyld, hævde, at der ikke kan være faldet de Ord, som det ærede Medlem mener ere faldne, eller at de ikke have været mente paa den Maade, han har forstaaet dem.

Naar det ærede Medlem henviser til, at saadanne Aftaler tidligere ere truffet, og at det skulde være ret almindeligt her i Tinget, at man enedes mellem hinanden om at holde disse for nogle Folk ubehagelige, kedelige, uhyggelige eller endnu slemmere Ting nede, er det uhyre heldigt, at dette Ministerium har sat sig til Opgave at oplyse og udrense, saa godt det kan, og ikke være med til nogen af den Slags Ting, som det ærede Medlem hentydede til.

Christian Rasmussen: Den højtærede Minister skal nu ikke have Lov til at klare sig med dette, at jeg med Urette skulde mene, at man skulde holde noget nede eller skjult ved Hjælp af Aftaler. Den højtærede Minister — det gentager jeg — er vist ikke helt ukendt med, at der træffes saadanne Aftaler (Afbrydelse af *Finansministeren* [Brandes]). Nej, det er Ministeren sikkert ikke, det tror jeg ikke paa. Naar den højtærede Finansminister vedblivende taler om, at den forhenværende Finansminister ikke har villet erkende, at Staten skylder Manden noget, skal jeg tillade mig at oplæse nogle Linier af Rigsdagstidenden fra i Fjor, hvor Finansminister Brun siger: „Imidlertid indrømmer jeg, at han har gjort overordentlig meget for Skyttesagen i Vestindien og i Forbindelse dermed for det danske Sprog, som anvendes ved Skytteforeningernes Sammenkomster osv. For saa vidt har han gjort sig fortjent, og jeg skal gerne gøre mit til, at han kan faa en Understøttelse i den Anledning eller en Paaskønnelse for sin Virksomhed i Skyttesagens Tjeneste“. Det kunde han ganske naturligt gøre, for de Herrer maa stadig erindre, at Finansminister Brun har sagt til mig: De kan godt sige til Manden, at han skal faa 500 Kr. Men en Hædersskrivelse er ikke det samme som 500 Kr.

Finansministeren (Brandes): Den Udtalelse, som det ærede Medlem oplæste, passer ganske med det, jeg har sagt. Den forrige Finansminister har ikke her i Tinget

erklæret, at der var gjort Manden Uret, men har henvist til, at han mulig havde Fortjenester af dansk Sprog og af Skyttesagen i Vestindien. Der tog imidlertid Finansminister Brun fejl. Da man søgte Oplysninger derom, viste det sig, at Andrageren ingen som helst Fortjenester havde i den Henseende. Om Finansminister Brun altsaa overfor det ærede Medlem skulde have ment, at disse Fortjenester, om hvilke han var galt underrettet, beløb sig til 500 Kr. i Valuta, er jo muligt, og saa kan hin Samtale forstaas paa den Maade. Men det ærede Medlem har ikke Lov at sige til mig, at jeg har været med til den Slags Aftaler og meget vel kender dem. Jeg vil paa det allerbestemteste protestere derimod, og jeg antager i øvrigt, at de fleste af Tingets Medlemmer ville protestere imod, at man gør saadanne Aftaler, og at man paa Basis af en saadan Aftale bliver enig om at holde Ting nede, som det er ubehageligt og kedeligt for andre Personer komme frem, hvorefter man tilstaaer en Mand en Erstatning, for at han skal holde Mund. Det gaar ikke an at sige, at det er noget, som er ret almindeligt i Tinget. For mit personlige Vedkommende protesterer jeg bestemt derimod, jeg har aldrig været med til noget saadant, og jeg agter ikke at være med dertil i Fremtiden.

Naar det ærede Medlem sluttelig sagde til mig, at det er et Løfte, som man maa forlange bliver holdt, maa jeg sige, at jeg holder i Almindelighed de Løfter, jeg selv giver, men at forlange af en Mand, at han skal holde de Løfter, en anden giver, gaar dog for vidt. I dette Tilfælde foreligger der intet konstateret om, at Finansminister Brun har givet et Løfte. Der maa da indhentes Oplysninger fra den tidligere Finansminister om, at han har givet et saadant Løfte, men selv om dette var Tilfældet, antager jeg, at det vilde være ganske uden Forbindende for hans Efterfølger. Det er et umoralsk Løfte, som ikke kan være juridisk bindende for Efterfølgeren.

Ordføreren (Enevold Sørensen): Finansudvalget kender intet til, at der er begaaet nogen Uret overfor denne Mand, og han udtaler selv i sit Andragende af 6. December 1909 her til Rigsdagen: „Jeg bemærker, at jeg ikke i eller under Tjenesten i den vestindiske Hærstyrke mener, at der er gjort mig Uret, men der er bevislig gjort mig Uret i Formen, hvorunder jeg blev tilbudt Engagement i Gendarmerikorpset.“ Altsaa, han siger, at medens han tjente, kan han ikke sige, at der er